

РЕШЕНИЕ

№ 1293

гр. София, 04.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав,** в публично заседание на 26.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **12236** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу мълчаливо потвърждаване, а в следствие изрично с решение № ПО – 92 от 25.11.2013 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му срещу постановление № 2553-00-1959/07.11.2013 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители“ за налагане на обезпечителни мерки.

В жалбата се излагат доводи за това, че решението е незаконосъобразно и неправилно. Твърди се, че решаващият орган не е обсъдил направените в жалбата възражения, а се е задоволил бланкетно да повтори, изложените в оспореното постановление мотиви. Самият акт на публичния изпълнител е издаден в нарушение на административно-производствените правила и материално-правни разпоредби. Според оспорващия няма никакви обективни факти, подкрепящи направения от органите по приходите извод, за предполагаеми задължения на дружеството, което да е наложило налагането на обезпечителни мерки. Инвокирани са доводи и по отношение на факта, че наложените запори върху оперативните сметки на дружеството, създават реална опасност от изпадането му в неплатежоспособност. Невъзможността да се извършват разплащания, създава предпоставки за търсене на неустойки.

По време на проведеното по делото публично заседание жалбоподателят се

представлява от адвокат Я., който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба в лицето на Директорът на ТД на НАП, [населено място], представляван от юрисконсулт Р., оспорва жалбата като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Със заповед за възлагане на ревизия № 1300254/05.08.2013 г., на [фирма] е възложено извършване на ревизия на основание чл. 112 и чл. 113 от ДОПК. На 06.11.2013 г. органът по приходите, извършващ ревизията е отправил искане до ТД на НАП – С., Дирекция „Събиране”, за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК.

В искането е посочено, че предполагаемият размер на публичните вземания възлиза на общо 6 730 556 лева, чието събиране би било затруднено, поради това, че в хода на ревизионно производство е констатирано имущественото състояние на ревизираното лице не е достатъчно за евентуалното покриване на публичното задължение. Дружеството има задължения към кредитори и трети лица, съгласно представената обратна ведомост. Констатирани са и сделки с рискови доставчици, без да са налице данни за реално осъществени доставки. Посочено е, че има данни за сключени договори, по които дружеството е изплатило неустойки. Същите не би следвало да се признават като разходи.

В хода на ревизията е установено, че дружеството притежава недвижими имоти.

Изложените факти са дали възможност на ревизиращия орган да направи извод, че събирането на публичните задължения ще бъде затруднено, защото същото не разполага с достатъчно активи и извършва отчуждаване на притежавани от него недвижими имоти.

С постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № 2553-00-1959/07.11.2013 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители” са наложени са наложени обезпечителни мерки - заповед върху налични и постъпващи суми в размер на 4153062,71 лева по всички банкови сметки, собственост на [фирма] в ТБ [фирма] и ТБ [фирма]. Наложено е и заповед върху притежаваните от дружеството моторни превозни средства и възбрана върху конкретно изброени имоти, негова собственост.

Решаващият орган, в лицето на Директора на ТД на НАП – С. е възприел изложените мотиви и по тази причина е потвърдил оспореното постановление с решение № ПО – 92 от 25.11.2013 г.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното постановление е било връчено на пълномощник на дружеството на 11.11.2013 г. Жалбата до Директора на ТД на НАП, [населено място] е подадена на 18.11.2013 г. По преписката няма данни решение № ПО – 92 от 25.11.2013 г. да е връчено надлежно на оспорващия, поради което същият е подал жалба срещу мълчаливото потвърждение на постановлението на 29.11.2013 г., т.е. в срока по чл. 197, ал. 2, пр. 2 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна, срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е

подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

В разглеждания случай е безспорно, че обезпечителните мерки са наложени във връзка с възложено извършване на ревизия на [фирма].

Видно от приетото по делото искане за предварително обезпечаване на задълженията, изготвено от ревизиращия орган, в хода на ревизионното производство са установени факти, подробни описани по-горе. Оспорващият не е представил никакви доказателства, които да опровергават направените от органите на приходната администрация констатации.

Съдът намира, че искането на органа по приходите, въз основа на което е издадено и оспореното пред Директора на ТД на НАП постановление има характера на официален свидетелстващ документ по смисъла на чл. 179 от ГПК. При липса на оспорване, следва да се приеме, че той има обвързваща съда, материална доказателствена сила, досежно обстоятелствата и фактите отразени в него – предмет на удостоверителното изявление на длъжностното лице, което го е съставило. Събраните в хода на административното производство доказателства недвусмислено сочат, че [фирма], с притежаваните от него активи и очаквани постъпления от търговска дейност не би могло да покрие евентуалните си задълженията, които са със значителни размери.

Не са представени доказателства, във връзка с инвокираните твърдения, че упоменатите в искането публични задължения са платени.

Следва да се отбележи, че оспорващият не е ангажирал никакви доказателства по отношение на основното си оплакване, а именно, че посредством постановените запови ще се затрудни сериозно търговската му дейност. Не са представени обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, които биха дали възможност да се отмени оспорения акт. В случай, че оспорващият има нужда от неотложни плащания, във връзка с осъществяваната от него дейност, същият е могъл направи искане за това пред публичния изпълнител по реда на чл. 229 от ДОПК.

По изложените съображения, следва да се приеме, че решението на Директора на ТД на НАП, [населено място] е законосъобразно и следва да бъде потвърдено, чрез отхвърляне на жалбата.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че ответника по оспорването, чрез процесуалния си представител е поискал разноси, на същият следва да се присъдят такива.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу мълчаливо потвърждаване, а в следствие изрично с решение № ПО – 92 от 25.11.2013 г. на Директора на ТД на НАП, [населено място], с което е оставена без уважение жалбата му срещу постановление № 2553-00-1959/07.11.2013 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП, [населено място], Дирекция „Средни данъкоплатци и осигурители” за налагане на обезпечителни мерки.

ОСЪЖДА [фирма] със съдебен адрес: [населено място], [улица] ЕИК[ЕИК] заплати на ТД на НАП, [населено място] сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 12236 по описа за 2013 г. на Административен съд София - град.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.